

JANA JAVORSKÁ
HŘÍŠNÍCI

HŘÍŠNÍCI

Jana Javorská

PILOT

Po celodenním létání toho měla i naše Andula dost. Se spokojeným brumláním svého devítiválcového, hvězdicového motoru klesala po posledním výsadku zpět na letištní plochu. Předal jsem řízení kolegovi, ať si to přistání také trochu užije, ale ten na mě místo poděkování zamával zdviženým prostředníčkem pravé ruky. Asi mi chtěl naznačit, že jsem jednička. Poposedl jsem na sedačce a natáhl krk, abych se mohl podívat skrz sklo kabiny do hloubky pod námi. Šedá stuha silnice se klikatila od západního okraje města kamsi do dále. Okolo se rozprostíraly zelené plochy lesů a hnědé obrazce lánů polí.

Kolega zabrán do řízení vedl letadlo na přistání. Nechal jsem ho to udělat místo mě, protože létal s tím starým pekáčem opravdu dobře. Pomalu navedl stroj na sestup a dráhu malého letiště. Trvalo jen pár vteřin a kola hlavního podvozku se dotkla betonového pásu ranveje.

Krásně hladké přistání, mistrovská práce mého kolegy. Dojeli jsme ke konci dráhy, kde naše Andula poslušně zatočila doleva a pojížděla k letištní budově, aby zaparkovala.

„Dík, tak si to vem,“ zachrchlal kolega do interkomu.

„Ty jsi s tím sednul, tak si to odroluj sám,“ odpověděl jsem mu.

Něco zavrčel, ale už si mne nevyšimal. Zastavili jsme na naší stojánce, rozepnul jsem upínací pásy postroje padáku a ramenní popruhy sedačky, zvedl jsem se a zamířil k nákladovým dveřím kabiny. Seskočil jsem z nich na pevnou zem a vydal se ke sprchám.

Cestou jsem se pracně vysoukal z kombinézy, sundal si tričko a už jsem se nemohl dočkat osvěžujícího proudu vody.

Spokojeně jsem na sebe nechal dopadat tisíce kapek ze sprchové hlavice a téměř rozkošnický si v tom proudu vlažné vody lebedil.

„Dobry, stačilo,“ řekl jsem si a zavřel kohoutek.

Otřel jsem se ručníkem a jen tak na nahé, místy ještě mokré tělo navlékl leteckou kombinézu. Opatrně jsem zatáhl zip, abych se neskřípl, to bych asi koukal. Loudavou chůzí jsem se pomalu blížil zpět k letadlu. Ještě jsem zahlédl odcházet odtud kolegu s partou parašutistů, kteří mu pomáhali s poletovou kontrolou. Náhle jsem spatřil štíhlou postavu ženy, která si prohlížela naši babičku Andulu.

„Ahoj láska, chceš se mrknout dovnitř?“ překvapil jsem ji zezadu a snažil se ji obejmout. Vzдорovitě pohodila hřívou tmavých vlasů a místo odpovědi na mě vybafla:

„Nejen, že nenapíšeš, ale ještě přistanete pozdě. Vážně už mě šteješ,“ mračila se na mě jako čert.

„Promiň, nešel internet,“ hledal jsem rychle výmluvu.

„To říkáš pořád, na to ti už neskočím.“

„Hm,“ pomyslel jsem si, „má bojovnou náladu. Raději ji nebudu moc dráždit.“

Vlezl jsem do prostoru nákladové kabiny Anduly a podal její lásce ruku. Ta ji však nepřijala, ale místo toho se chytila páky nouzového odhozu dveří.

„Proboha! Co je v letadle označeno červeně, na to se nesahá!“ napomenul jsem ji rychle.

„Jak to mám asi tak čuchat?“

„Podávám ti ruku a snažím se ti pomoci, né?“

„A k čemu to je?“ vyzvídala.

„Odpálí se tím dveře.“

„Proč?“ podivila se.

„Třeba na nich visí parašutista za padák,“ uvedl jsem možnost použití páky.

„A jak se to dělá?“ kladla další zvědavé otázky.

„Páka má dvě polohy. Stlačí se doprostřed a tím se odjistí zámky, dotlačí se dolů a patrony odstřelí dveře,“ vysvětlil jsem.

„Takhle?“ zeptala se s nevinným úsměvem na tváři, chytila páku a šklubla s ní. Hlasité cvaknutí elektromagnetických snímačů okamžitě indikovalo připravenost systému odstřelit hlavní dveře.

„No to snad ne!“ skokem jsem byl u dveří a vrátil páku zpátky.

Za trest jsem tu zlobivou holku pořádně plácnul přes zadek. Vypískla, až mi zalehlo v uchu. Když jsem se jí tou plnou dlaní dotkl, ucítil jsem, jak je její pozadí pevné a vypracované. Zmocnila se mě neodolatelná chuť na to pružné voňavé tělo téhle krásné ženy. Zavřel jsem dveře Anduly a zůstali jsme v kabině sami. Přitáhl jsem si ji k sobě. Nyní už byla poddajná a netrucovala.

Celý rozechvělý jsem ji nedočkavě pevně objal. Vzrušeně jsem ji začal líbat na ústa, rozeplnul jí šortky, vykasal tričko a tisknul tvář k jejímu bříšku. Ukazováčky obou rukou se zaklesly za lem kalhotek a pomaloučku je stahovaly i s kraťasy centimetr po centimetru až ke kolenům. Objevil se upravený proužek hebounkého kožišku. Snažil jsem se vychutnat si každou vteřinu toho okamžiku. Tolik mě ten